

In het jongste nummer wordt naar aanleiding van de Synode, speciaal in verband met wat er op den bekenden Donderdag gesproken is, een en ander opgemerkt, dat er geheel naast is. Voorbeelden:

a. beweerd wordt („blijkbaar“) dat wat de pers van de discussies van den Donderdag (het debat over de „meningsverschillen“) heeft doorgelaten, vóór de publicatie eerst nog zorgvuldig is geschrift en gekeurd, om toch naar buiten hiervan geen al te ongunstigen indruk te vestigen. Mocht hiermee iets anders bedoeld zijn, dan dat de heeren journalisten eigener beweging hun verstand hebben gebruikt (en dat zal wel niet bedoeld zijn, want dat onderstellen we natuurlijk altijd), dan is het fantasie;

b. van Prof. Greijdanus wordt beweerd, dat deze had uitgesproken, dat „de zaken, die genoemd werden, om door deputaten te worden gezien“, confessioneel nog niet bepaald zijn. Jammer voor dit fantasierijke orgaan was het niet precies andersom: Prof. Greijdanus heeft juist beweerd, dat bepaalde punten al lang confessioneel bepaald waren; in de lijn daarvan lag natuurlijk de volkomen juiste gedachte, dat, als iemand daartegen inging, men niet doen moest, alsof er eerst nog eens gepraat worden moest, maar dat men dan maar den man aanpakken moest;

c. mijzelf wordt in den mond gelegd — waar de nonsens vandaan komt, weet ik niet — dat ik het zou betreurd hebben, dat er Schilderianen en Honigianen zijn. Er is natuurlijk geen woord van waar. Er is van Honigianen geen sprake geweest. En daarmee vervalt heel de fantasie van „Om Sions wil“, alsof er een partijvorming zou zijn, nog wel om de personen van mijn hooggeachten voorganger en van mijzelf;

d. evenzoo staat het met de bewering, dat ik van mijn kant zou gesproken hebben van „onverstandige jongelui“. Prof. Kuiper vond het goed, menschen zonder nadere aanduiding te karakteriseren als „baardelooze knapen“. Ik heb toen, mij even op zijn standpunt stellende, gevraagd: als dat waar is, moet men dan om een paar onverstandige jonge menschen zoo'n drukte maken?

Moge dit blad eens de bescheidenheid krijgen waartoe het anderen indirect opwekt. Dan zouden fantasieën over leerlingen, die zich tegen hun leermeester keeren, niet zoo maar kunnen neergeschreven worden. Al zou de redacteur misschien op een of ander krantenverslag als de oorzaak van zijn fantasieën wijzen, daarmee is men in „Sion“ niet klaar. Wie daar wat beweren wil, moet eerst eens nadenken.

Onrust? Ja, vooral door dergelijke lichtvaardigheid. Ook tegen andere voorstellingen, die dit blad geeft, past trouwens slechts een scherp protest. Mij zelf wordt — zie hierboven — verweten, dat ik „onverstandige jongelui“ heb aangemoedigd, door hun onrijpe pennevruchten in „De Reformatie“ op te nemen of door te geven. De Kampers noemen namen. Ik weet geen enkelen „baardeloozen knaap“, die in „De Reformatie“ het woord gekregen heeft. Ik weet ook geen enkelen „onverstandigen jongen man“, die het zoover gebracht heeft. Ik weet alleen, dat de menschen, van wie ik vermoed, dat Ds Kamper hen bedoelt, van de theologische kwesties tienmaal meer begripen dan sommige woordvoerders, die Ds Kamper op Gods volk afstuurt met lasterende pen (zie hieronder). En dat ze mij ernstiger schijnen te denken dan Ds Kamper zelf. Van lastering gesproken: wat denkt men toch van een anonymus, Jan de Zeeuw, die in hetzelfde nummer durft te insinueren:

Ja, waarde vriend, er zijn van die algemeene verschijnselen in 't gemeentelijke leven, die zorg baren. Eerst het godvruchtige leven weg en wat dan? Gaan tornen aan de leer, opdat er weer overeenstemming zij tusschen leer en leven (voortgaande deformatie?). De Heere beware Zijn kerk genadiglijk er voor. Tot een volgenden keer. Met hartelijken vriendengroet.

En wat te denken van Ds Kamper zelf, die de vraag stelt:

Moeten de kerken wachten en zwijgen, tot de dingen eerst onherroepelijk in een bepaald verkeer verband zijn gegoten en vastgezet?

POPULAIR-WETEN- SCHAPPELIJKE SCHETSEN

Sealtiel, de aangeboden zegelring.

En na de Babylonische overvoering gewon Jechonias Salathiel, en Salathiel gewon Zorobabel.

Matth. 1:12.

Jojachin en zijn geslacht zijn dus vervallen verklaard van den troon en in ongenade gevallen. Maar al valt deze ambtsdrager weg, al wordt het ambt van hem genomen en al wordt deze Jojachin ambteloos burger, zijn ambt wordt aan een ander gegeven en blijft dus behouden.

Want God vervult Zijn aan David gegeven woord. En dus zal er toch iemand uit Davids Huis moeten zijn, die drager der messiaansche beloften wezen zal. En — daarvoor moet Jojachin nu zorgen. En dat heeft hij gedaan ook. Matth. 1:12 zegt toch: „Na de babylonische overvoering gewon hij Sealtiel“. Hij heeft dus voor zichzelf de ballingschap ten einde zien gaan en daarna gezorgd, dat er een ander aangewezen werd als ambtsdrager.

Is er zoo weinig te doen op het wetenschappelijk erf, dat onze theologen nu maar lukraak de erfenis onzer vaders overhoop moeten halen, om te zien, of zij werkelijk aanvaardbaar is?

Is dit „licentius disputabel stellen“ van wat onze kerken steeds hebben beleiden niet van groot nadeel voor de vastigheid van ons geestelijk en kerkelijk leven?

Laat ieder, die vermoedt, tot de „baardelooze knapen“ door Prof. Kuiper of door Ds Kamper gerekend te worden, doen wat ik gedaan heb. Ik heb Ds Kamper verleden week schriftelijk gevraagd, of hij soms ook mij rangschikt — het verband schijnt er op te wijzen — onder de theologen, die „lukraak de erfenis onzer vaders overhoop halen“.

Tot nu toe (ik schrijf Woensdagavond), ontving ik Ds Kampers antwoord niet. We zullen 't toch probeeren te krijgen. We zouden dezen broeder niet gaarne de christelijke vreugde en gehoorzaamheidspraestatie misgunnen van „concreet“ te zijn.

„Lukraak“ „overhoop halen“.

„Licentius disputabel stellen.“

We zullen daarover nog wel eens een woordje spreken. Het moet nu maar eens uit zijn met dat stemmen in de ruimte zonder concrete aanduiding. Met de vage notities.

K. S.

„Geloof en vrijheid“.

Naar ik verneem, bestaat het voornemen, het blad „Geloof en Vrijheid“, dat tegen het communisme reeds zeer lang krachtig optreedt, na 1 Januari te laten verschijnen in boekformaat. Er wordt, naar ik weet, ook onder Hervormde, Gereformeerde en Christelijk-Gereformeerde predikanten of theologen in ruimeren zin, medewerking gezocht.

Waar deze aanleggenheid van ruimer belang is, en waar mij blijkt, dat er haast bij de zaak is, ben ik zoo vrij, hier publiek mee te deelen, wat voor mijzelf een punt van overweging uitmaakt, en ook aan betreffende instantie als zodanig bekend gemaakt is.

Voor mijn besef is het van beteekenis, na te gaan, of deze actie, waarin op zichzelf veel goeds is, wat de bedoeling betreft, ook plaats heeft in ruime voor fascisten, met name ook voor N.S.B.-ers, en of deze lieden ook worden opgenomen in de actie.

Ik doe dat, omdat in het met „Geloof en Vrijheid“ verbonden „Landelijk Werkcomité Dr O. Schabert“ ook zitting heeft G. J. K. Baron van Lynden van Horstwaerde, Soestdijk, te penningmeester. Over dezen heer schreef ik — op verzoek, het betrof immers een gevraagde recensie — in het nummer van „De Reformatie“ van 15 Maart 1935. In dit artikel herinner ik er aan, dat

1e. deze heer auteur is van een geschrift over „De orde der getrouwe getuigen van den komenden Christus“;

2e. de auteur tevens hoofdleider dezer orde was;

3e. in deze brochure getracht werd te komen tot een „interkerkelijke gebeds- en geloofsgemeenschap ter bestrijding van de verworping in de wereld door het materialistisch egoïsme“;

4e. de auteur een eind wilde zien komen aan het „afschuwelijk spel“, dat er „in de politiek met ons allerheiligste geloof, en in de heilige apostolische kerk met de politiek gespeeld wordt“; in welke woorden o.m. nationaal-socialistische geluiden doorklinken;

5e. deze brochure zelf een aanbeveling was van de N.S.B.

Tegen deze brochure ontwikkelde ik nog meer bezwaren, die ik thans laat rusten.

Ik meen, dat het gevaar niet denkbeeldig is, dat medewerking aan „Geloof en Vrijheid“ praktisch hierop neer zou komen, dat men met nationaal-socialisten in den arm tegen de communisten optrekt, terwijl deze nationaal-socialisten zelf de kerk even hard, zij het op andere wijze, onderdrukken. Nog pas komen er uit Duitschland berichten, dat men het Oude Testament als leerstof van de scholen wegneemt, dat de Joden zending verboden wordt, en meer van dit slechte gedoe. Bovendien weet ieder fatsoenlijk mensch, dat de manieren van de N.S.B. immoreel en kerkverwoestend zijn.

Dat Jojachin dat kan doen, daarvan verhaalt de Schrift zeer uitvoerig en tot twee malen toe zelfs.

Het is toch merkwaardig, dat II Koningen en Jeremia beide besluiten met een episode uit de ballingschap. Zij verhalen pijnlijk precies van de begenadiging van Jojachin. Op den 27en dag van de 12e maand van het 37e jaar van zijn wegvogering.

Evil Merodach, de opvolger van Nebukadnezar, heeft het proces van den koning van Juda tenslotte afgehandeld en hem vrijpraak geschonken. Zoo werd Jojachin uit zijn gevangenschap ontslagen. Hij ontvangt liefst een eereplaats aan des konings maaltijd. Voor goed legt hij zijn gevangenisgebed af en tolt zich met vorstelijke gewaden.

Ja, hij is de primus inter pares. Tot aan zijn dood toe zal hij onderhouden worden; d.w.z. hij ontvangt jaarlijks een toelage.

Jojachin, bij den Heere in ongenade gevallen, mag nu in zijn verhooring ook een daad des Heeren zien. Al wordt hij dan door een man als Evil Merodach begenadigd, hij moet daarin toch een blijk zien, dat hij ook door den Heere in genade aangenomen is. En dat wordt nu tot twee maal toe aan de kerk des Heeren uitvoerig en precies meegedeeld.

Het is als een lichtpunt in den donkeren nacht van Israëls volksbeslaan. Het ging als een loo-

pend vuur langs de kinderen der ballingschap, dat hun koning begenadigd was.

En dat strekte allen, die geloofden, tot troost. Het was voor hen een profetie van het einde der ballingschap. Ja, dat in principe de ballingschap reeds voorbij is nu hun koning ondervinden mocht de trouw des Heeren.

Zoo kan men weer moed grijpen. En precies op den dag af schrijven de kroniekschrijvers dit grootsch gebeuren op aan het einde van hun boek. Zoo gloort hier de nieuwe dageraad.

Zeker, maar al moge dan de vloek van Jojachin persoonlijk weggenomen zijn — sterven zal hij nochtans in het land der ballingschap. Al is dan de ambtsdrager zelf begenadigd, toch blijft het ambt van hem weggenomen en hij ontvangt het niet terug. En die vloek blijft toch op zijn geslacht rusten. Zijn zonen blijven voor goed ontferd en vervallen verklaard van den troon van David.

De rechten gaan over op een andere linie van het doorluchte stamhuis van David.

En zoo blijft nu Jojachin, juridisch, ambtelijk kinderloos. Want al noemen dan de kronieken zijn zonen met name, wat aangaat de erfopvolging en de messiaansche beloften geldt hun vader als kinderloos en is ook zóó ingeschreven.

Zoo kan dus Jojachin, door den Heere daartoe in staat gesteld, de erfopvolging regelen. En nu heeft hij dat willen doen en gedaan ook. Zie

GEESTELIJKE ADVIEZEN

(Alle inzendingen, deze rubriek betreffende, aan Ds D. van Dijk, Akkerstraat 26, Groningen.)

Verbreken van een verlovings.

III.

Naar aanleiding van mijn vorig artikel over dit onderwerp kreeg ik het volgende schrijven van den volgenden inhoud:

„Gelezen hebbende in „De Reformatie“ van 4 December over „de verbreking van een verlovings“, is het ons tot onze groote verwonde-

pend vuur langs de kinderen der ballingschap, dat hun koning begenadigd was.

En dat strekte allen, die geloofden, tot troost. Het was voor hen een profetie van het einde der ballingschap. Ja, dat in principe de ballingschap reeds voorbij is nu hun koning ondervinden mocht de trouw des Heeren.

Zoo kan men weer moed grijpen. En precies op den dag af schrijven de kroniekschrijvers dit grootsch gebeuren op aan het einde van hun boek. Zoo gloort hier de nieuwe dageraad.

Zeker, maar al moge dan de vloek van Jojachin persoonlijk weggenomen zijn — sterven zal hij nochtans in het land der ballingschap. Al is dan de ambtsdrager zelf begenadigd, toch blijft het ambt van hem weggenomen en hij ontvangt het niet terug. En die vloek blijft toch op zijn geslacht rusten. Zijn zonen blijven voor goed ontferd en vervallen verklaard van den troon van David.

De rechten gaan over op een andere linie van het doorluchte stamhuis van David.

En zoo blijft nu Jojachin, juridisch, ambtelijk kinderloos. Want al noemen dan de kronieken zijn zonen met name, wat aangaat de erfopvolging en de messiaansche beloften geldt hun vader als kinderloos en is ook zóó ingeschreven.

Zoo kan dus Jojachin, door den Heere daartoe in staat gesteld, de erfopvolging regelen. En nu heeft hij dat willen doen en gedaan ook. Zie

ring of in de ernstig hem he

Wij k er dan Zou c lijken t wen no net als tot vrou Dit m Hoogs

De mei zal ik ve duiden: Want mentalite

De stud van deze en de wa Het is l maar wal voorwerp

En nu met hem Maar c op reage

Meisjes weinig w meisjes z zijn. En zeggen: dan zou zij zóó nemen; scheutig

Meisjes wel weer Maar g bezinnen is. Dat g wen, dat

Maar l Heere, s Heeren l huis zoo (reel) laat proef“, kunnen gooien.

Neen, Zoolan elkander huwelijk

Het is eens vo met elke Al dat der zaak behoort

het licht de majes teekenis

Dat se haar go éénigheids schen ve hooren l

Het id schen z elkander gehad“.

Dat z schrijver daarin schrijver

Zooals het niet

dan wal doet. Ma

Toch de zoon teekent als: „Er messiaai

Deze dit geho onder 's Jojachin een lich lingscha

Zoo w kan, or Want v; andere t op den

Zoo h wandelt in geloo

Maar den He gewezen wordt a den He

Heere t Twee afgebeel

goed doel onder
en zou hun po-
zij zelf in hun
n prediken, ten

in het alge-
ragen, uit hun
a desbetreffende
mee te werken,
schreef, indien
den kring van
is dus haast bij
u dit artikelje.

onlijk, en aller-
iens werk ik in
in mijn Rotter-
vijze heb mogen
n goede houden,
ristendom" etc.,
en verstaan, dat
eel wat anders
de dagen, toen
en. Het is thans
ion tall auxilla,
en de christenen
samerverstagen).

in keer (ik denk
(hier denk ik
e zekerheid, dat
illen meelokken
in anti-revolutio-
met de commu-
t fascisme. Laat
ischen met dese
solidair verkla-
jk goede leiding
voorkomende ge-
onaal-socialisten
unisme.

en in het gareel
ken, dat de be-
wereldmachting-
is dit zoo niet.
ntichrist. En het
et communisme
en Goering en
van Lynden van
et onheilspell-
in de kerk met
eteekent feitelijk
t, als ze trouw

loopt, met N.S.B.-
len zich te asso-
achten, en uit de

er zal wel weer
l(je): ik heb het
en, en over haar

K. S.

MEZEN

treffende, aan
(Groningen.)

iving.

artikel over dit
schrijven van

teformatie" van
g van een ver-
oote verwonde-

tr ballingschap.

den, tot troost
van het einde
cipe de balling-
ing ondervinden

en. En precies
lekschrijvers dit
e van hun boek-
raad.

ek van Jojachin
sterven zal hij
chap. Al is dan
toch blijft het
hij ontvangt het
op zijn geslacht
goed ontferd en
oon van David.
ndere linie van
avid.

alisch, ambtelijk
n de kronieken
at de erfvol-
geldt hun vader
ingeschreven.
n Heere daartoe
regelen. En nu
gedaan ook. Zie

ring opgevalen, dat een student, niet eens
in de theologie, de verlovingskwestie zóó
ernstig opneemt, dat kussen en omhelzen voor
hem hetzelfde is als een huwelijk.

Wij kunnen ons dan niet begrijpen, waarvoor
er dan een verloving noodig is.

Zou die student niet beter in den Aartsvader-
lijken tijd hebben kunnen leven, toen de vrou-
wen nog gesluierd trouwden, en hij kans liep,
net als Jacob, dat hij inplaats van Rachel, Lea
tot vrouw kreeg?

Dit moest ons even uit de pen.

Hoogachtend, enz."

De meisjes, van wie dit schrijven afkomstig is,
zal ik verder op geen enkele manier nader aan-
duiden; om haarszelfswil.

Want, eerlijk gezegd, hierin openbaart zich een
mentaliteit, die mij pijnlijk aandoet.

De student, wiens schrijven den grondslag vormt
van deze artikelen, neemt het op voor de eere
en de waardigheid van de jonge vrouw.

Het is hem een gruwel, dat men met een meisje
maar wal speelt, en er een soort vermakelijkheids-
voorwerp van maakt.

En nu kan men het in sommige opzichten niet
met hem eens zijn; natuurlijk.

Maar dat meisjes daar op zulk een wijze
op reageren, is niet mooi.

Meisjes, die blijkbaar hun liefkoosingen zóó
weinig waard achten, het lijkt mij toe, dat zulke
meisjes zich hun eigen waardigheid niet bewust
zijn. En als ik het nu eens heel scherp mag
zeggen: „als ik nog een meisje moest hebben,
dan zou ik uit een groepje, waarvan ik wist, dat
zij zóó hadden geschreven, er niet graag een
nemen; ik zou niet een meisje zoeken, dat zoo
scheutig is met haar liefdesbetoon".

Meisjes, van wie deze brief is, gij zult ook hier
wel weer om lachen met elkaar misschien.

Maar ge deelt beter met u er eens ernstig op te
bezinnen of uw houding wel waarlijk Christelijk
is. Dat gij graag zoudt willen verloven en trou-
wen, dat vind ik prachtig.

Maar breng dan liever uw begeeren voor den
Heere, schuchter en ernstig en verbeeldt stil des
Heeren tijd, dan dat gij de deur van uw liefdes-
huis zoo wagenwijd opengooit en zegt: „vrij en-
trée! laat wie wil maar eens een kijkje nemen en
proef", om op zoo'n wijze tenslotte iemand te
kunnen snappen en de deur achter hem toe te
gooien.

Neen, dan sta ik aan de zijde van dien student.

Zoolang daar niet de ernstige bedoeling is om
elkander te leeren kennen met het oog op een
huwelijk, moet men van elkander afblijven.

Het is niet goed, dat jonge mensen zoo maar
eens voor de aardigheid bij een feestje of zoo
met elkander gaan vrijen.

Al dat scharrelen en flirten, dat in den grond
der zaak voor een goed deel puur vleeschelijk is,
behoort niet thuis in een kring, waarin men, bij
het licht des Woords, het rechte inzicht heeft in
de majesteit van de vrouw, in de hoog-heilige be-
teekenis van het huwelijk.

Dat scharrelen en flirten berooft de liefde van
haar goudglans en breekt de innigheid en de
eenigheid van het liefdesleven, zooals het tus-
schen verloofden en getrouwen eenmaal zal be-
hooren te zijn.

Het ideaal blijft voor mij, dat als jonge men-
schen zich gaan verloven en trouwen, zij tegen
elkander kunnen zeggen: „ik heb nooit een ander
gehad". Ernst en teerheid moeten hier heerschen.

Dat zijn dingen, waarover het ook ging in het
schrijven, waarover het hier telkens gaat en
daarin ben ik het volkomen eens met den
schrijver.

Zooals wij de vorige maal zeiden, kunnen wij
het niet eens zijn met de beschouwing, dat de

dan wal ex-koning Jojachin in gehoorzaamheid
doet, Matth. zegt in 1:12: „Hij gewon Sealtiel".

Toch was dit niet zijn natuurlijke zoon, maar
de zoon van Neri (Luc. 3). En mee daarom be-
teekent het woord gewinnen bij Mattheüs zooveel
als: „En Jechonias wees als zijn erfgenaam der
messiaansche koningsrechten aan Sealtiel".

Deze zal de koningslijn voortzetten. Juist in
dit gehoorzamen aan Gods bevel en in het buigen
onder 's Heeren vloek over zijn geslacht is deze
Jojachin groot geweest en betekent zijn daad
een lichtpunt in den donkeren nacht der bal-
lingschap.

Zoo werd Sealtiel als zoon geadopteerd, en dat
kan, omdat ook hij een nazaat was van David.
Want van diens zoon Nathan stamt hij af. Een
andere tak van het Davidshuis ontvangt nu rechten
op den troon.

Zoo houdt de Heere Zijn verbondsbeloften. En
wandelt Jojachin aan het eind van zijn leven
in geloofsgehoorzaamheid.

Maar op deze wijze heeft nu Jojachin, de door
den Heere verworpen zegelring, een ander aan-
gezien en aan den Heere aangeboden, Sealtiel
wordt aangewezen om de vertrouwenspositie bij
den Heere te mogen innemen, en ook om den
Heere te mogen vertegenwoordigen bij Zijn volk.

Twee dingen zagen wij toch in den zegelring
afgebeeld.

verloving onverbreekbaar zou zijn in denzelfden
zin als het huwelijk.

Maar wel ben ik van overtuiging, dat men met
dat verbreken uiterst voorzichtig zij.

Dat vloeit in de eerste plaats voort uit het ka-
rakter van de verloving.

Wie zich verlooft belooft plechtig: „Ik zal met
je trouwen".

Een gegeven woord nu mag men niet breken.

Als men in den loop der verloving tot de ge-
dachte komt, dat men elkander niet genoeg lief-
heeft, dan mag men de verloving niet verbreken,
maar in Gods kracht, om Gods wil moet men zich
oefenen in het liefhebben, in het zich-geven-
in-liefde.

Als men bij elkander gebreken ontdekt, die men
niet vermoed had —; dan mag men daarom de
verloving niet verbreken, maar moet men zich,
in de kracht des geloofs oefenen in het verdragen,
in het liefdevol bestrijden van die gebreken.

Indien men ook al ooit tot het breken van een
verloving zou komen, dan mag dat nooit anders,
dan met wederzijdsche toestemming.

Wanneer aan beide zijden de diepe over-
tuiging leeft, dat het huwelijksleven nooit anders
zal kunnen worden dan één voortdurende worstel-
ing, dan kan het m.i. geoorloofd zijn, zij het ook
met diepe schaamte en verootmoediging, om
elkander het ja-woord terug te geven.

Maar zoolang de één den ander aan zijn woord
houdt, heeft die ander het recht niet om te
zeggen: „ik neem mijn woord terug".

En dat niet alléén omdat men zijn woord niet
mag breken.

Dat mag ook niet om de wille van de andere
partij. Een meisje, een jongeman, die zich ge-
lukkig gevoelt in ons bezit en die wij het recht
daartoe gegeven hebben, doordat wij onszelf aan
hem of haar wegschonken, mogen wij dat geluk
niet ontnemen, op gevaar af van hun leven voor-
goed te breken.

Al zouden wij in zoo'n geval ook voor onszelf
denken, dat wij gelukkiger zouden zijn als wij de
verhouding verbraken, dan blijft het onze roeping
om, in Gods kracht, onze verloofde gelukkig te
maken.

Ook ben ik overtuigd, dat wie dit tracht, zelf
daarin gelukkiger zal zijn, dan in den verboden
weg van trouwbreek.

Zelfs wanneer één der verloofden ziek wordt,
zoodat naar menscheijk weten, er van genezing
en van een normaal huwelijk geen sprake zal
kunnen zijn, zelfs dan heeft de andere verloofde
het recht niet, om eenzijdig te zeggen: „ik wil
niet langer".

Zelfs dan heeft hij stil en onderworpen het
kruis op zich te nemen, dat God hem oplegt.

Eén geval is er slechts, waarin, naar mijn ge-
voelen, de zaken anders staan; dat is in het ge-
val, waarin men zich heeft verloofd aan een on-
geloovige. Trouwen met een ongeloovige mag niet.

Natuurlijk mag men, als men eenmaal zulk een
huwelijk heeft gesloten, den echt niet breken.
Maar in den verlovings tijd staan de zaken zóó,
dat men zich heeft gesteld onder de belofte van
een zondige daad.

Een belofte tot zonde mag men niet houden.
Toch zij men ook in zulke omstandigheden zér
voorzichtig. Ook hier speelt een groote rol het
levensgeluk van de ander.

Het komt mij voor, dat de weg, dien men hier
heeft te bewandelen, deze is, dat men met allen
ernst, biddend zijn verloofde voor Christus zoekt
te winnen. Door woord en wandel.

Zoolang het ongeloof blijft, trouwe men niet.

Dat is zwaar, maar men heeft zich dat zelf op
den hals gehaald en mag het daarom niet
willekeurig van zich afschuiven, door de ver-
loving te verincken.

Het is het beeld van het verbond des Heeren
met Zijn volk. Door zijn aanwezigheid aan Gods
hand is het een voortdurende herinnering voor
den Heere aan Zijn eeden en beloften; een voort-
durende herinnering aan Zijn volk.

En voort wil dan de Heere met dezen zegel-
ring Zijn verbond aan Zijn volk bevestigen.

Waarop het nu maar aankomt is dit:

• De ring moet voor het gebruik geschikt zijn.

In het land der ballingschap gebeuren de won-
deren des Heeren. Jojachin heeft zijn laatste
ambtsdaad verricht.

Helaas! de zegen was alleen voor hem per-
soonlijk. Hij kan dien zegen niet mededeelen aan
zijn geslacht door persoonlijke zonden en ook
geen zegen overdragen aan zijn volk.

Ambt en ambtsdrager zijn uiteengerukt.

Maar eens één geworden in Hem, den grooten
Zoon van David. In Hem, Dien de Vader als
weggeworpen zegelring heeft behandeld. In Hem,
Die triumfeerde over zonde en dood.

— De ballingschap is het graf van Israëls volks-
bestaan. En Israël is alzoo uit de dooden opge-
staan. In zijn gansche historie is het profetie
van het werk van Jezus Christus. Al moge dan
de Vader Hem verlaten — Hij verlaat den Vader
niet. Hij overwint de zondemacht en over alle
vijanden, aan welke de Vader Hem overgegeven
heeft.

Ook zoeken men niet de ongeloovige te pressen
het woord terug te geven.

Ook neme men in geen enkel opzicht een hou-
ding aan, waaruit zou kunnen blijken, dat men
graag zijn vrijheid terug zou willen hebben.

Heel zijn optreden getuige van de innige be-
geerte, om het voorwerp zijner liefde voor Chris-
tus te winnen en van de smart over het feit, dat
men zich, zoolang dat niet is geschied, de huwe-
lijksvreugden zal hebben te ontszeggen.

Weigert de ongeloovige zich in dezen weg te
schikken en verbreekt hij (of zij) den band, dan
kan men dat aanvaarden, zij het ook met droef-
heid en verootmoediging, omdat men door een
onberaden stap tot zulk een treurspel heeft aan-
leiding gegeven.

Zóó is mijn gevoelen in dezen.

Mochten er onder de lezers zijn, die daar een,
welgefundeerd, ander inzicht tegenover willen stel-
len, dan zal ik dat gaarne hooren en — mocht
het mij blijken, dat zij het beter zien dan ik, dan
zal ik gaarne mijn inzicht in deze moeilijke zaak
voor het betere prijsgeven.

D. v. D.

UIT HET POLITIEKE EN SOCIALE LEVEN

Kerkelijk en onkerkelijk Nederland.

II.

Het is misschien goed om nog eens met enkele
voorbeelden de beteekenis van de in het vorige
artikel gegeven cijfers te verduidelijken.

Voor een regelmatig groei der bevolking is
het noodzakelijk, dat de geïnteresseerde van een „jon-
gere klasse" grooter is dan die eener oudere
van denzelfden omvang.

Gesteld dat bij een volkstelling op iedere 1000
Nederlanders van 20—30 jaar, ook 1000 van 30—40
jaar voorkwamen. Het is duidelijk dat in zulk
een geval over tien jaar de groep van 30—40 jaar
minder leden zou tellen dan op het oogenblik van
de veronderstelde volkstelling. Want hun aantal
neemt door sterfte af. Slechts door een belang-
rijke immigratie had zij haar oorspronkelijke
sterkte kunnen behouden.

Het „Centraal Bureau van Statistiek"
heeft nu een tabel gepubliceerd¹⁾, waarin de be-
volking in drie leeftijdsgroepen verdeeld is. Het
heeft uitgerekend welk percentage der bevolking
jonger was dan 20 jaar, de leeftijd van 20—50 jaar
had, of ouder was dan 50 jaar. De berekening
is gemaakt voor de volkstellingen van 1900, 1920
en 1930.

We hebben reeds vroeger eenige getallen uit die
tabel overgenomen, maar geven haar nu meer vol-
ledig. Gemakshalve nemen we de gemiddelden van
de cijfers voor mannen en vrouwen, welke in
de oorspronkelijke tabel afzonderlijk opgegeven
worden.

	Beneden 20 jaar.	20—50 jaar.	50 jaar en o.
1900	44	39.5	16.5
1920	42.4	40.7	16.9
1930	40	41.8	18.1

Terwijl dus in 1900 op iedere 1000 personen 440
beneden twintig jaar voorkamen, zijn er in 1920,
424, en in 1930 400 van die leeftijdsgroep. Er
heeft dus een relatieve achteruitgang van het
aantal jeugdige personen plaats, en tevens (men
vergelijke de tabel) een sterke relatieve toe-
name van het aantal ouderen. De verhouding van
het aantal jeugdigen tot het aantal ouderen wij-
zigt zich dus ten nadeele van de eersten. Twee

1) De IXe volkstelling 1930, blz. 61.

In het graf van Jozefs hof gebeuren de won-
deren des Heeren.

Hier is leven! Maar Hij heeft den zegen der
verbondsgemeenschap niet alleen voor Zichzelf
verworven. Hij was de Middelaar, Die den zegen
verwerft voor geheel Zijn volk, voor alle eeuwen;
voor allen, die zich geloovig aan Hem overgeven
en Hem als hun Koning erkennen en aanbidden.

Door Zijn triomf over dood en graf is Hij ge-
bleken te zijn de zegelring, die aan 's Vaders
hand past.

Maar Jezus is geen nieuwe zegelring! Maar
alleen een vernieuwde! Dezelfde als voorheen.
Maar Hij kan nu weer dienst doen aan 's Vaders
vinger. Immers, zag God in Christus eerst niets
dan ons zondaren, nu ziet Hij in ons niets dan
Christus en Diens borgegerechtigheid. Het verbond
des Heeren is door Zijn Zoon gered en bevestigd
in Zijn bloed.

En het is profetie, wanneer Jojachin Sealtiel als
zijn zoon aanneemt en hem den Heere aanbiedt
als zegelring; want ná Zijn opstanding uit de
dooden biedt de Meerdere Jojachins Zichzelven
den Vader aan.

Zoo nu worden allen, die gelooven, tot kinderen
Gods aangenomen. Naar recht!

Bellingwolde.

D. K. WIELENGA.